

Wat heeft jou de afgelopen tijd het meest bezig gehouden?

Dat ieders hele wereld zomaar op z'n kop komt te staan door de oorlog in Oekraïne, dat beangstigt mij. De wisselwerking dat dat op alles heeft en hoe het doorwerkt in alles. Je hebt er totaal geen grip op.

En dichterbij, onze kinderen en kleinkinderen. Een van onze kleinkinderen, Sara die nu 8 is, geeft al vanaf haar 3^e aan dat ze geen meisje is maar een jongen. Ik denk dan: 'Hoe gaat dat als zij de grote mensenwereld in moet? Accepteren de medescholieren en anderen dat?' Op de huidige school wordt er gelukkig heel goed mee omgegaan; er is een genderneutrale wc en met gym mag Sara met de jongens meedoen. Je ziet op foto's ook gewoon een jongenskopie. Voorzichtig noemt Sara zichzelf zo nu en dan Sam, maar ze heeft dat nog niet meegedeeld in de klas 'want voor de kinderen in de klas is dat moeilijk wennen', zegt ze. Ik hoop op voldoende tolerantie en begrip in haar omgeving, want ik wil al mijn kleinkinderen gelukkig zien.

Wat wil je over jezelf vertellen?

Ik ben in 1952 in Assen geboren. Ik heb 1 broer en 1 zus. Mijn vader werkte op de kazerne als burger in de onderofficiersmess. Toen ik 14 was, zijn wij verhuisd naar Emmen. Daar hebben we door omstandigheden (huurhuis bleek niet beschikbaar) een paar jaar in ruimtes achter in een kerk gewoond. In die tijd ging ik naar de huishoudschool, maar ik heb het daar niet leuk gevonden. Ik was een tijdlang ziek en wilde niet langer in Emmen wonen. Ik ging naar Hoogeveen, waar ik de opleiding voor gezinsverzorging heb gedaan.

In die tijd was ik vaak langdurig ziek, depressief. Dat is een rotziekte, want niemand ziet aan de buitenkant iets aan je. Anderen begrijpen je vaak niet, maar je voelt je zo ten diepste hopeloos. Twee periodes van diepe depressie heb ik doorgemaakt, waarbij geen enkele medicatie hielp. Beide keren heb ik elektroshocktherapie ondergaan, waarna ik opknapte. Het gaat nu goed met me. Ik gebruik nog steeds medicatie en op een nieuw medicijn reageer ik heel goed. Ik merk dat ik weer gevoelens en emoties terugkrijg. Dat is een heel bijzondere ervaring - voor mijzelf, maar ook voor Peter en onze kinderen.

In 1977 woonde ik weer in Assen en leerde ik Peter kennen. Na onze verkeringstijd trouwden we en al snel verhuisden we naar Zutphen omdat daar voor Peter betere kansen waren. De eerste 6 jaar van ons huwelijk hebben we in Zutphen gewoond. Daar zijn onze kinderen Liesbeth, Lidwien en Bertjan geboren. In de tijd van de opgroeiende kinderen heb ik een goed leven gehad. Toen Peter bij DLG (Univé) ging werken, keerden wij terug naar Assen. Naast het gezin deed ik veel vrijwilligerswerk op de scholen, bij Tegen haar Wil, een telefonische hulpdienst, en bij kind en ziekenhuis, een organisatie die opkomt voor kinderen in het ziekenhuis. Ik was op de scholen van de kinderen heel actief en werkte als peuterleidster, pedagogisch medewerker en counselor/coach. Daarvoor heb ik op latere leeftijd nog verschillende opleidingen gevolgd. Ook leuk om nog te vertellen is dit: op een reünie van school bleek dat Peter en ik bij elkaar op de kleuterschool in de klas hebben gezeten! Dat wisten we niet eens van elkaar.

Wat zijn je hobby's?

Ik maak patchwork schilderstukken en haak graag. Wij hebben veel gewandeld, maar dat gaat nu niet meer zo goed. Fietsen doen we wel veel; we hebben de laatste jaren veel mooie fietsvakanties gehad.

Wat was je mooiste vakantie?

Wij gaan ieder jaar in mei naar Texel met de kinderen en kleinkinderen, daar genieten we ontzettend van. Een vakantie in Noorwegen met onze kinderen (van toen 12,13 en 15) was ook een hele fijne. Moeilijk kiezen, hoor.

Wie zou je voor 1 dag willen zijn?

Ik zou wel eens minister van Ontwikkelingssamenwerking willen zijn. In 1 dag kun je natuurlijk niet heel veel veranderen, maar ik ben wel benieuwd hoe een betere verdeling tussen arm en rijk in de wereld aangepakt kan worden.

Is er nog iets anders waarover je graag iets wilt vertellen?

Ik ben heel trots op Peter, hij is mijn steun en toeverlaat. In al die moeilijke jaren was hij er steeds voor mij en nu nog steeds helpt hij mij bij dingen die ik niet meer kan.

Wie zou jij graag als volgende geïnterviewd zien?

Inge Woeliga.